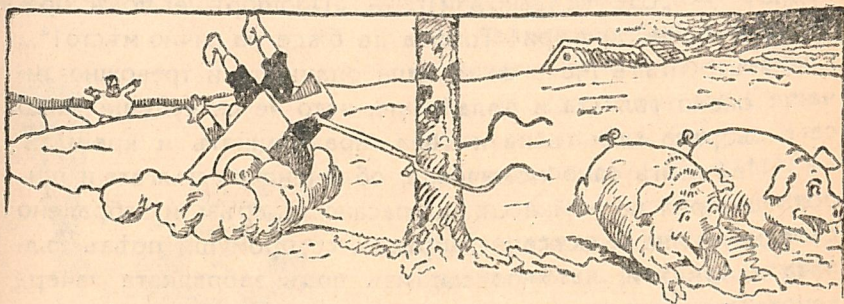

III.

Срѣдъ поле дърво расте.
 Тукъ колата врѣхлетѣ,
 И избухна тѣкмо тука
 Грозна страшна злополука:
 Съ трѣсѣкъ блѣсна се колата,
 И нагорѣ съсъ краката
 Славни Славчо полетѣ —
 Зла бѣда го сполетѣ;
 А пѣкъ свинкитѣ летятъ,
 Волно, радостно грухтятъ.
 Облакъ прахъ слѣдъ тѣхъ се вдига, —
 Който може, некъ ги стига!

Ранѣ-Босилекъ.

КАКВОТО ПОВИКАЛО, ТАКВОЗЪ СЕ И ОБАДИЛО.

Селянинъ яздилъ на магаре и минавалъ край едно училище.

На отворения прозорецъ стояли нѣколко момчета.

Тѣкмо тукъ магарето се спрѣло и изрѣвало два, три пѣти.

Момчетата почнали да се смѣятъ и подигравателно попитали селянина:

— Ти ли научи, господине, магарето си така хубаво да пѣе?

— Не, — отговорилъ селянинътъ, — то не пѣе, а поздравява другаритѣ си.